

ADA LOVELACE

és a boldogság egyenlete

SIENNA DAVID

ADA
LOVELACE

és a boldogság egyenlete

Kossuth Kiadó

A fordítás alapja:
Sienna David: *Ada und die Gleichung des Glücks.*
Ada Lovelace – Sie war ein Genie und träumte von Wahrheit und Liebe.
First published in 2022 by Bastei Lübbe AG

Fordította
Tuza Csilla

Szerkesztette
Böröczki Tamás

Borítóterv
Christin Wilhelm

ISBN 978-963-636-787-9

Minden jog fenntartva

© 2022 by Bastei Lübbe AG, Köln
© Kossuth Kiadó 2025
© Hungarian translation Tuza Csilla 2025
Borítóképek © Ildiko Neer / Trevillion Images,
Richard Jenkins Photography,
Shutterstock, 123RF

Ada Lovelace

Zseni volt, aki az igazságról és a szerelemről álmodott

Prológus

Ockham Park, London
1835

Ada King bárónő hosszú ujjával a sminkasztal fehér márvány-lapján dobolt. Pillantása türelmetlenül vándorolt a komornájára: a tükörben láthatta a fiatal nőt, amint ügyetlenül téblábol a hosszú hajtűkkel.

– Istenem, Anne, figyelj már oda, harmadszorra szürod meg a fejemet a tüvel – mordult rá mérgesen.

A fiatal lány szégyenkezve sütötte le a szemét, és pukedlizett. Kezei mozdulatlanul lógtak az oldala mellett, orcája sötétvörösre vált úrnője rendreutasítása miatt. Adát azonnal elfogta a lelkiismeret-furdalás, amiért úgy ráripakodott szegény lányra. Anne végül is nem tehet róla, hogy Ada ma reggel magánkívül van az izgalomtól.

– Sajnálom, Anne, hogy így felháborodtam, folytasd, kérlek.

Anne bizonytalanul mosolygott, megint közelebb lépett, hogy befejezze a munkát.

Mennyire hiányzott Adának az öreg komornája, Jane! Jane annyira ügyes volt, és mindig nyugodtan, koncentráltan és kifogástalanul végezte a munkáját. És nem utolsósorban Jane a bizalmasa is volt. Jane-t beavathatta volna a terveibe, aki ugyanolyan izgatott lett volna, mint ő maga. Jane összekapolta volna neki azt az átkozott bőrdönt is. A fiatal Anne-re, aki csak pár hete állt a szolgálatában, nem terhelhette rá ezt a cinkosságot. Így most az összes szép ruhája, a finom fehérnemű meg az ékszerei vad összevisszaságban szorongtak a bőr utazótáskában, amelyet Ada az ágya alá rejtett, mielőtt Anne felébresztette volna aznap reggel.

Miközben Anne megpróbált további tűket süllyeszteni Ada hosszú, sötétbarna hajzuhatagába, Ada nyugtalanul a maradék négy tűt hajlítgatta, és nyolcszögformába rendezte őket. Azután addig bíbelődött velük, míg a nyolcszög végül nem lett sem szabályos, sem konvex. De mindig élénk agyának ma szemmel láthatóan nem volt kedve geometriai formákkal játszózni. Arra gondolt, ami most előtte áll, és a bensőjében az euforikus öröm és a rettenetes félelem szokatlan keveréke áradt szét.

Mögötte Anne egy fehér selyemszalagot vett kézbe, de Ada a fejét csóválta.

– Hagyd csak, Anne, mára jó lesz ez is.

Megszemlélte a tükörben a komornája munkáját. Anne megpróbált neki egy fonott kontyot szerkeszteni. Ada felkapta a kézi tükrét, és minden oldalról megszemlélte a művet. Igaz, a haja ugyanolyan zilált, és ugyanolyan nehezen lehet kordában tartani, mint a szellemét. Anne kihozta a legtöbbet a befont copfokból, amelyeket számtalan túvel rögzített. Az eredmény némileg egy szerencsétlenül járt méhkaptárra emlékeztetett. De Ada nem akarta tovább

nehezíteni a leány életét, így csak mosolygott és bólintott, mire Anne lesütött szemmel az ajtó felé hátrált, még egyszer félénken pukedlizett, azután láthatóan megkönnyebbülve elhagyta a szobát.

Miért ment hozzá Jane ahhoz a henteshez? Ada felhorkantott a gondolatra, hogy a komornája most éjjel-nappal állatok hulláival foglalkozik. Az életvidám Jane, aki annyira szeretett mindent, ami szép: a ruhákat, az ékszereket és a hasonló dolgokat. És a választása mégis Teddy Froyra esett. Ada számára rejtély volt, hogyan tudta a mogorva, széles vállú óriás, aki hetente egyszer húst szállított nekik, meghódítani Jane szívét. De a szerelem már csak ilyen: kiszámíthatatlan, futott át Ada agyán, és elmosolyodott a szóválasztáson. Kiszámíthatatlan – ez olyasmi, ami az ő világában nem létezett, ott minden kifejezhető volt számokban, formulákban, alakzatokban, minden kiszámítható és megmagyarázható. Éppen ezért rettegett annyira a szerelemtől. Az pedig váratlanul robbant be Ada rendezett életébe, akár egy üstökös, és mindent szétzilált, de mindent sokkal szebbé is tett. Egy évvel ezelőtt még nem értette volna meg Jane döntését, de most már igen.

Ada végignézett a szobán: a helyiség kellemes volt, barátságos sárga és galamszürke színek uralkodtak benne. Egy kis mahagóni íróasztal állt az ablak közelében, amelyen át besütött a reggeli napfény, a kandallóban otthonos tűz ropogott. A süppedős szőnyegben elvesztek Ada léptei, ahogy a pompás mennyezetes ágyhoz lépett, amely uralta a szobát. Nem tehetett róla, de muszáj volt megnéznie, hogy a bőrrönd tényleg ott lapul-e a rejték helyen. Felemelte a virágos takarót, és megkönnyebbülten felsóhajtott, ami ostobaság volt, hiszen ő maga tette oda a csomagját az este folyamán.

Most már csak arra várt, hogy kísétálgjon a szabadságba. Tíz körül várni fog rá a kocsi a megbeszélt helyen. Ada a kandalló párkányán álló órára nézett. Csak hét óra volt – még temérdek időt kellett valahogy agyonütnie. Izgalmában még egyszer átszelte a szobát. Hiányozni fog neki a csinos kis szoba, még ha ez alatt a rövid idő alatt igazából soha nem is érezte magát otthon Ockhamben.

Ada utoljára még szemrevételezte magát a tükörben. Aznap egy egyszerű, kék muszlinruhát viselt rövid vállkendővel és szalagokkal, amelyeket a nem túl dús dekoltázsa alatt kötött meg. Habár a kontya ferde volt, és kócos, mégis kihangsúlyozta magas arccsontját. Aztán ott volt a szeme, a nagy, inkább sűrű, mint kék szeme. Egyszer az egyik házitanítója azt mondta, soha nem nézett még ennél okosabb szemekbe. És pár napja Michael kijelentette, hogy Ada szeméről a vihar előtti ég jut eszébe. A gondolat mosolyt és egészséges pír csalt az arcára. Ada tudta, hogy nem egy klasszikus szépség. Húszéves korára elhagyta a bébiháját, de túl soványnak gondolta magát, és nemigen voltak domborulatái. A nőknek teltebbnek kéne lenniük, főleg odafent, és a csípőjük körül, a derekuknak keskenynek, a lábaiknak meg hosszúnak. Ráadásul az orra kissé hegyes volt, az álla pedig természeténél fogva zavaróan meredt előre. Ennek ellenére Michael állandóan „szépségemnek” hívta, és amikor a férfi ránézett, akkor Ada tényleg szépnek érezte magát.

Elszakadt a tükörképétől. Nem állt jól neki a hiúság. Ada számára a külső egyébként is másodrangú volt. Ami fontos volt, az az ember lényege, a belső tulajdonságai. Ez a fontos.

Ada tekintete az összekötő ajtóra siklott, amely mögött a férje, William vélhetően előkészült a napra. Mindig nagy gondot fordított a reggeli toalettjére, és a komornyikja, Pierce

rendszerint már a háztartás többi tagjánál korábban felkelt, hogy kivasalja és kitisztítsa William pompázatos ruháit. William mindig kifogástalanul nézett ki, egyetlen hajszála sem merészelt kikandikálni a rendesen megfésült frizurájából. A gallérja mindig kemény volt, a kabátján egyetlen ránc sem látszott, fényesre kefélt csizmájában az ember megláthatta a saját tükörképét.

Ada hallgatózott, de egyetlen pisszenést sem hallott a szomszéd szobából. Megkönnyebbülve ment az ajtó felé, és kilépett a folyosóra. A lépcsőház sötét volt, a falakon drága, kézzel szőtt szőnyegek és William őseinek a képei lógtak. Minden ősnek ugyanolyan szúrós tekintete volt, mint a férjének. Elment Jerome King előtt, aki élelmiszer-kereskedő volt Exeterben, és valamikor régen megalapította a Kingek vérvonalát. Rögtön mellette volt a felesége, Anne Locke arc képe, aki a filozófus, John Locke unokahúga volt. Adának már csak ennek a két, élénken figyelő, az olajfesték által a vászonba zárt ősnek a látványától is borsózott a háta. Titokban nyelvet öltött Anne Locke-ra, miközben lesétált az aranyozott keret előtt húzódó széles lépcsőn.

Ada még szeretett volna megreggelizni, azután majd megvárja, míg William elviteti magát Stevensszel, a kocssal a Lordok Házába. A férje ezután általában elment a Carlton klubba. A férfiklub a Pall Mallon működött, a Westendben, egy pompás épületben. Adát tehát nem fenyegeti a veszély, hogy a férje hirtelen felbukkan előtte, amikor a bérkocsi elviszi őt az East Endre.

Thomas, az egyik szolga kinyitotta az étkező ajtaját, ahol Carson, a komornyik, már kihúzta neki a széket, hogy leülhessen. Ada ennek ellenére a hosszú asztal másik felére került, ahol Carson, mint minden reggel, kivasalta és újra-

hajtogatta William számára a *Times*t, hogy gazdája egy csésze tea mellett zavartalanul élvezhesse az újságolvasást. William egyik megszentelt rituáléja. Különösen a teára volt büszke, és senkivel sem osztozott az érdekes keveréken – még a feleségével sem. Ami Adát nem zavarta túlságosan, mert a tea szinte kellemetlenül erős bergamotillatot árasztott. A korábbi miniszterelnök, James Grey személyesen adta Williamnek a saját készleteiből. Carsonnak arcizma sem rezdült, amikor Ada felkapta az újságot, és a helyére vitte, de tisztában volt vele, hogy a komornyik úgy rángatózik magában, mint egy giliszta. Egyrészt feleslegesnek tartja, hogy a nők politikával és társasági eseményekkel foglalkozzanak. Másrészt gyűlölte, amikor kárba veszett a fáradsága. Az újság mindjárt összegyűrődik, mert Ada úgy lapozott, és úgy hajtogatta, hogy kényelmesen elférjen a terítéke mellett, és egyszerre tudjon reggelizni és olvasni.

Ada kecsesen helyet foglalt, és megvárta, hogy Thomas teát töltsön neki a saját, egyszerű fekete teájából, amelyet tejjel és két kockacukorral fogyasztott. Ehhez ma reggel csak pirítóst és lekvárt kért, mert sem a halra, sem a bugygyantott tojásra nem tartott igényt. Már a szagától is rosszul lett, különösen a reggeli órákban.

Miközben az újságot hangosan zizegtetve kihajtotta, egy lopott pillantást vetett a komornyikra, és elfojtott egy mosolyt – jó, hogy Carson már egészen fiatalon hozzászokott, hogy elrejtse az érzéseit. Ada jókedvűen beleharapott a pirítósba, és tudomást sem vett a könnyű rosszullétről, amely evés közben felerősödött, és megnehezítette, hogy lenyelje a falatot. Az érzést leöblítette egy korty teával, majd elmerült az újságban. A szeme megakadt egy hosszabb tudósításon. Charles Darwin, aki öt évvel korábban a Beagle

hadihajóval a Királyi Haditengerészet megbízásából felmérésre indult, a legénységgel együtt FitzRoy kapitány parancsnoksága alatt egy második, tűzföldi kitérő után a következő hetekben visszatér Angliába. Ada felsóhajtott. Milyen izgalmas lehet, ha az ember férfi! Azt tehet, amit csak akar. Hosszú útra mehet, kutathat, felfedezhet, harcolhat...

Életének nagy ismeretlene jutott eszébe: az apja. Ő mindent megtette, még ha ezért nagyon fiatalon az életével fizetett is. Sokkal többet nem tudott George Gordon Noel Byronról, a hatodik Byron grófról, azaz Lord Byronról. Anyja a nevet sem vette a szájára, habár a válás után lemondott róla, hogy ismét visszavegye a leánykori nevét. Lady Annabella Noel-Byron azóta úgy viselte ezt a nevet, mint más a hosszú háborúskodásban szerzett sérüléseit – hallgatóan, méltósággal, a meghozott áldozatra emlékezve.

Lady Annabella egész életében vonakodott attól, hogy lányának akár csak a legkisebb részletet is elárulja apjáról, és a lehető legszigorúbban megtiltotta Ada nevelőinek, az alkalmazottaknak, a barátoknak és a rokonoknak is, hogy bármit eláruljanak a férjéről, akit Ada soha nem ismerhetett meg. Ada keblében hamar eluralkodott a megszokott szomorúság, a régi fájdalom, amely már gyerekkora óta kísértte, és amely magányból és fantáziából, nem létező odaadásból és álmokból született, és azután vele együtt növekedett. De a mai nap túl szép volt, semhogy átadja magát a sötét gondolatoknak. Most nem akart az apjára gondolni.

Ada kihúzta magát, és határozottan továbblapozott. Elolvasott egy cikket a brit Kelet-indiai Társaság expanziós terveiről, miután a társaság három évvel korábban elveszítette a kereskedelmi monopóliumát, majd pár sort a tengerentúli, texasi függetlenségi háborúról. Végül átfutotta a londoni

kis színes pletykákat. Egy East End-i játéklklubban késelés történt, valószínűleg bosszúból, valamiféle ki nem fizetett védelmi pénzek miatt. Hitetlenkedve olvasta újra a cikket. Szinte transzban állt fel, keze összeszorult a sorok felett. Aztán kétségbeesett üvöltés szakadt ki belőle. Az utolsó, amire emlékezett, hogy a feje fájdalmasan koppan a szalon padlóján.

Korábban

Bifron, Canterbury közelében

1828

Ada keresztülszaladt Bifron hatalmas kertjén. A gondosan nyírt gyep zöld szőnyegként terült el előtte. Elment az ágyások mellett, amelyekben a dús rózsatövek édes illatot árasztottak. Egy kis magaslat, szinte jelentéktelen dombocska mögött egy tölgyerdő húzódott, ahol Ada szívesen heverészett a fák árnyékában, és elmerült a gondolataiban. Hátat fordított a háznak, és elfutott. Hiába volt szép a ház – magas, úrias, számtalan ablakkal, tornyocskával, erkéllyel és titkos zuggal, amelyeket Ada mérhetetlen kíváncsisággal fedezett fel –, szomorúvá tette őt. Habár Ada az igazság kedvéért elismerte, hogy ellenszenve nem annyira Bifron kőfalainak szól. Sokkal inkább azért volt dühös, hogy anyja, miután visszatértek Európából, rögtön megint kilépett Ada életéből. Még Ada tizenharmadik születésnapját sem várta meg. Elment Bathba gyógyfürdőzni, alighogy a ko-

mornája rendbe rakta a poggyászatát. A búcsú kevéssé volt szívélyes.

– Elvárom, hogy jó legyél, és szót fogadj Miss Stamp-nek, az új nevelőnődnék. És természetesen a személyzet többi tagjának is. Mindnyájan megfelelő utasításokat kaptak tőlem.

– Mikor érkezik Miss Stamp? – kérdezte Ada, amivel azonnal kiérdekelte anyja helytelenítő pillantását, aki engedetlenségként értékelte, ha valaki kérdés nélkül szólalt meg. Ada bűnbánóan sütötte le a szemét, és a cipője hegyét tanulmányozta.

– A türelmetlenség rossz kertész – idézte Lady Annabella egyik gyakran mondogatott bölcsességét. Már megfordult, és felvette a kesztyűjét, közben a buzgó szolgák kivitték a kocsihoz számtalan bőröndjét. Ada szívesen megkérdezte volna, mikor szándékozik anyja visszatérni, mert a múltbeli tapasztalatai alapján túlságosan is jól tudta, hogy anyja gyógykúrái hetekig, sőt hónapokig is tarthatnak. De hallgatott, mert félt az újabb rendreutasítástól.

* * *

Ada elérte kedvenc helyét az erdő szélén. Ledobta magát a fűbe, összekulcsolta a kezét a feje alatt, és bámulta a tovasuhanó felhőket. Bifron tetői felett pár fecske körözött, és Ada összehúzta a szemét, hogy jobban lássa a mozgásukat. Milyen csodálatos dolog lehet repülni! Milyen távol van onnan fentről a világ minden problémájával, gondjával, bajával! A madarak szabadok – olyasmi ez, ami neki nem adatott meg. Ada gyermekkorában az anyja állandóan úgy jelent meg, mint egy egzotikus madár, amely berepült, majd ismét kirepült a kalitkából, túl gyorsan és túl csillo-

góan, semhogy el lehetett volna kapni. De annak idején ott volt neki Judith nagymama és Ralph nagypapa. A Kirkby Malloryban töltött évek ezért soha nem tűntek számára magányosnak vagy szomorúnak, akkor sem, ha anyjáról gyakran csak a leveleken keresztül hallott. Azután öt évvel ezelőtt meghalt Judith nagymama, és azóta Ada az anyjával él, meglehetősen nomád módra. Anyja többnyire bérelt valahol egy házat, és lerakta benne Adát egy sereg szolgálóval és nevelőnővel, hogy ő maga elmehessen.

Amikor előző évben anyja azzal a javaslattal állt elő, hogy kísérje el az utazásaira Németországba, Svájcba és Ausztriába, Ada rövid ideig azt hitte, hogy majd minden másképp lesz. Mekkora csalódott! Közös kalandok helyett Ada legtöbbször csak a szállodai szobákban üldögélt, és a matematikai és természettudományi műveket tanulmányozta, amelyeket anyja olvasni adott neki. Lady Annabella közben iskolákat és más nevelőintézeteket látogatott, mert az a gondolata támadt, hogy nyit egy modern oktatási intézményt, ahol egy bizonyos Pestalozzi úr elvei szerint tanítanak. Ada ezt csak onnan tudta, hogy néha kihallgatta anyja és a barátnői beszélgetését, akik Adával ellentétben olyan kiváltságosak voltak, hogy az egész napot Lady Annabella körül tölthették.

Anyja egyszer magával vitte őt egy hajókirándulásra a Genfi-tóra. Egy csoda szép ház mellett haladtak el, és Ada hallotta, ahogy Mary Montgomery azt mondja Frances Carnak, hogy a szörnyeteg ott lakik a Diodati-villában.

– Szörnyeteg? – kérdezte félénken Ada.

Mary Montgomery feddően nézett rá a válla fölött felhúzott orrával.

– Nem tudod, mennyire illetlen dolog kihallgatni a felnőtteket?

De Ada nem nyughatott, és Selina Doyle valamikor aztán megkönyörült rajta.

– Az apádról beszélnek, de most hallgass, gyermek – sziszegte, és megint a többiekhez fordult. Ada csodálkozva nézte a házat, és megint csak azt kívánta, bárcsak ismerhetné apját. De meghalt, nem sokkal azelőtt, hogy mama elvonszolta őt erre az utazásra.

* * *

Ada felsóhajtott, és a napba nézett. A madarak életével elmentében az övé szigorú szabályokból, előírásokból és elvárásokból állt – és sokat vártak tőle. Szorgalmasnak kellett lennie, illedelmesnek, és mindenekelőtt engedelmesnek. *Viselkedjen, Lady Ada, különben nem fog megfelelő férjet találni*, szokta mondogatni Moore dadus komoly arckifejezéssel. Mintha az életben csak ez lenne fontos! Ada már nagyon korán megtanulta, hogy a házasságnak ritkán van köze a szerelemhez – legalábbis az ő társadalmi köreiből. Ezt az unokatestvére, Harriet esetében tanulta meg, aki egy húsz évvel idősebb lordhoz ment nőül, és az oltár felé vezető úton a fátyol alatt keserű könnyeket hullatott. Egy évvel később meglátogatták Harrietet. A fiatalasszony éveket öregedett, már a második gyermekét várta, és a férje számára nem tartogatott mást, csak utálkozó pillantásokat, mert az már a délután folyamán tátott szájjal és hátrahanyatlott fejjel hangosan horkolt a konyakospohara mellett a könyvtárszobában.

Nem, Ada nem így képzelte el az életét. Élni akart, világot akart látni, kutatni – és valahol mélyen a szívében tudta,

hogy a szabadságához vezető út az élénk eszében rejlik. Tudásvágya kimeríthetetlen volt, az agya képes volt rá, hogy vilámgyorsan feldolgozza a felvett információkat, és másképp gondolkozzon róluk. Ő más volt, mint a vele egyidős lányok, akik a szép ruhákért és a kézimunkákért lelkesedtek. Ada bármikor odaadta volna az összes drága ruháját egy jól felszerelt könyvtárért cserébe.

Még ha anyja úgy gondolta is, hogy Ada életútja előre elhatározott, mint egy hosszú, egyenes folyosó, amelynek végén egy jó parti vár rá, ő igenis megtalálja majd a folyosón az ajtót, amely egy másik útra nyílik. Majd ő, Ada bebizonyítja, hogy egy nőnek nincs szüksége férjre ahhoz, hogy jó és hasznos életet éljen. Persze nem akart egyedül maradni. Vágyott a barátságra, egy emberre, aki megérti őt, és elfogadja olyannak, amilyen. Valakire, aki kedvesnek találja tintafoltos ujjait, aki értékeli az esztét, és nem hallgattatja el, amikor kimondja a véleményét. Mennyire szeretne volna, ha anyja lenne ez az ember! De Lady Annabella mintha mindig is azt éreztette volna vele: nem elég jó ahhoz, hogy ráfordítsa értékes idejét és figyelmét.

A fecskék most épp felette köröztek, és a látványuktól hirtelen erős szívdobogás jött rá, a tenyere izzadni kezdett. A szomorú gondolatok elreppentek. Mint mindig, amikor a semmiből új ötlete támadt, Adát elfogta az érzés, hogy talált egy ajtót, amely mögött egy csak neki fenntartott világ létezik.

– Építetek egy repülő szerkezetet, Puff – jelentette ki izgatottan, amivel sikerült jól megijesztenie a fehér macskát, amely elnyújtózott a lábánál, a meleg fűben. Ada szinte transzban ült fel, behunyta a szemét, mert a szerkezet már kirajzolódott a lelki szemei előtt. A repülőnek elég nagynak kell

lennie, a két oldalán szárnyakkal, és üreges belsővel, amelyben elfér egy ember, hogy felszálljon a levegőbe. És mivel Ada szerette Pegazus, a szárnyas ló történetét, a gépnek természetesen ló formájúnak kell lennie. Ada szabályosan lángra gyúlt az ötlettől, amikor ismét kinyitotta a szemét. – Puff, képzeld csak el! Egy repülő ló, talán gőzzel hajtott, mint a hajók és a vonatok, én meg benne ülök, és a felhők közé irányítom.

A macska nem tűnt túl lelkesnek Ada szárnyaló terveitől, mert kinyújtózkodott, ásított, azután megint fehér szőrgombóccá gömbölyödött.

– Persze, aludd át nyugodtan ezt a jelentőségteljes pillanatot – mondta Ada, és felugrott, azzal a céllal, hogy a szobájában papírra vesse az új ötletét. Mérgesen hallotta meg éppen ekkor a dadája hangját.

– Miss Ada, már többször is kiabáltam. A tanulószobába kell mennie, már várják. – Moore dadus arca piros volt és izzadt, mert a nagy hőségben sietősen rohant fel a kis dombra.

– Miért? Mára már elvégeztem a feladataimat – mondta a lány dacosan, amivel kiérdemelte Moore dadus szigorú pillantását.

– Nem a maga dolga, hogy megkérdőjelezze az utasításaimat, Miss Ada. Indulás!

Ada mélyeket lélegzett, hogy uralkodni tudjon a dühén. Gyűlölte, ha nem tudta azonnal leírni a gondolatait. Ily módon már nagyon sok remek ötlete veszett el örökre az agya mélyén.

Ada megnyúlt arccal követte a dadust, Puff-fal a kezében, aki hamarosan hevesen kapálózni kezdett, mert inkább kint akart maradni egereket kergetni. Amikor megkarmolta,

Ada elengedte, mire a macska elsprintelt a rövidere vágott fűben, majd nemsokára eltűnt egy alacsony, romos kőfal mögött.

Te kis áruló, gondolta Ada szeretettel.

Ada sóhajtva lépett be a ház sötét, hűvös előcsarnokába, és különösen lassan lépdelt felfelé a széles lépcsőn a magasföldszintre, a gyerekszoba melletti tanulószoba felé. Végignézett magán, és azon gondolkodott, mit szólna anyja a külséjéhez: fehér ruháján zöld fűfoltok éktelenkedtek, a keze tele vérző karmolásokkal, és a reggel még rendesen befont hajából ágak és falevelek lógtak ki. Moore dadus már megszidta érte, és azzal fenyegette, hogy mindent elmond Lady Byronnak, de Adának nem volt hozzá kedve, hogy a komornája átöltöztesse. Látni akarta végre, ki vagy mi vár rá a tanulószobában.

* * *

Amikor csikorogva kinyitotta a faajtót, szinte földbe gyökerezett a lába. A nő, aki előtte állt, teljesen más volt, mint akiket anyja mostanáig a nevelésére rendelt. Fialat volt – *a húszas éveit elején járhat,* gondolta Ada. Szőke haját laza kontyba fogta a nyakán, és néhány tincs lógott ki belőle, amelyek körbevették barátságos arcát. Magasan gombolódó blúzt és hosszú, sötét gyapjúszoknyát viselt. De a legmélyebb benyomást az tette Adára, hogy barátságos mosollyal fogadta, amikor megállt az ajtóban. Semmi szidalom, semmi rendreutasítás, amiért piszkos, és elkésett. Csak a mosoly.

– Biztosan maga Ada. Én a nevelőnője vagyok, Miss Stamp – mutatkozott be a nő dallamos hangon, miközben Ada tátott szájjal meredt rá az ajtóból. – Voltam olyan bátor,

és eltávolítottam azt az érdekes deszkát, azt hiszem, egyikünknek sem lesz szüksége rá, hogy használjuk.

Ada pillantása a sarokba vándorolt, ahol a kínzóeszköz állt. Sok nevelőnője használta anyja utasítására, aki meg volt győződve róla, hogy így lehet leginkább lecsillapítani a lánya nyughatatlan szellemét. Ada órákat töltött már mozdulatlanul ezen a deszkán. Az egész testében olyan érzése volt, mintha hangyák mászkálnának rajta, miközben szorgalmasan végezte az értelmetlen gyakorlatot.

– Helyette ezeket a kártyákat festettem önnek, megnézheti, ha akarja. Ha nagyon jól dolgozik, kaphat egyet – folytatta Miss Stamp, és félbeszakította Ada gondolatait. Ada közelebb lépett, és a nevelőnő egy kis halom kézzel festett képet nyújtott át neki az íróasztal fölött.

Ada félénken nyúlt a kártyák után. Gyönyörűek voltak. Miss Stamp rendkívüli precizitással festette meg a kicsi növényeket és állatokat. Ada szíve gyorsabban vert. Tudta, hogy új korszak kezdődik számára. Vége van a magánynak, mert teljesen biztos volt benne, hogy lelki társra lelt.